

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 323/09-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. V., K., zastúpeného advokátkou JUDr. K. D., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 T 33/08 (predtým vedenom pod sp. zn. PK-1 T 14/07) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. septembra 2009 doručená sťažnosť Ľ. V., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. K. D., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva nebyť odňatý svojmu

zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. PK - 1 T 33/08 (predtým vedenom pod sp. zn. PK-1 T 14/07).

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplynulo:

«27. 4. 2007 bola podaná obžaloba na sťažovateľa podľa uznesenia ktorým bolo vznesené obvinenie ČVS: KPR-42/OVK-KE-2005, ktorá bola doručená na Špeciálny súd v Pezinku (ďalej len „špeciálny súd“), a v súlade rozvrhom práce bol sťažovateľovi pridelený zákonný sudca, resp. senát špeciálneho súdu 1 T (sp. zn. PK-1 T 14/2007)...

V roku 2008 Špeciálny súd vylúčil vec na samostatné konanie a ďalej prebieha konanie vo veci sťažovateľa v rovnakom senáte pod novou Sp. zn. PK-1 T 33/08...

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) ústavným nálezom z 20. 5. 2009 Sp. zn. PL. ÚS 17/08 o. i. rozhodol, že zákon č. 458/2003 Z. z. o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu špeciálnej prokuratúry a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 458/2003 Z. z.“) nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Dňa 6. 8. 2009 Špecializovaný súd určil termín hlavného pojednávania vo veci sťažovateľa pod Sp. zn. PK-1 T 33/08 v rovnakom senáte, sťažovateľ podal námietku.

Dňa 17. 9. 2009 Špecializovaný súd určil termín hlavného pojednávania vo veci sťažovateľa pod Sp. zn. PK-1 T 33/08 v rovnakom senáte, námietkou sťažovateľa sa nezaoberal, ani o nej nerozhodoval...

Nálezom ústavného súdu Sp. zn. PL. ÚS 17/08 bolo rozhodnuté, že zákon č. 458/2003 Z. z. a ustanovenia iných relevantných právnych predpisov nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 141 ods. 1, čl. 141a ods. 4 písm. b), čl. 144 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 148 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 11 ods. 1 Dohovoru Organizácie Spojených národov proti korupcii...

To znamená, že vyhlásením tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, t. j. 17. júla 2009, stráca zákon č. 458/2003 Z. z. účinnosť.

Z uvedeného vyplýva, že zákon č. 458/2003 Z. z. je k dnešnému dňu platný, ale v dôsledku nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 17/08 stratil účinnosť, z čoho vyplýva, že nie je možné ďalej konať v neskončených trestných veciach.

V kontexte uvedených skutočností upozornil sťažovateľ špecializovaný trestný súd písomnosťou zo septembra 2009, pričom v prípade, ak by špecializovaný trestný súd kontinuálne pokračoval v jeho trestnej veci, podal námietku zaujatosti predmetného senátu, pretože nerešpektovaním vyššie uvedených skutočností, existuje dôvodná pochybnosť o jeho nezaujatosti k prejednávanej veci, resp. k nemu a to z dôvodu, že sťažovateľ je toho názoru, že si sudcovia v jeho prípade vytvorili k prípadu osobný vzťah.

V tejto súvislosti, tiež upozorňujeme na skutočnosť, že podľa čl. 141a ods. 4 písm. b) ústavy, patrí do pôsobnosti Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) rozhodovať o pridelení a preložení sudcov. Uvedená ústavná právomoc je vyjadrená aj v ustanoveniach § 11, 12 a 14 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 385/2000 Z. z.“).

Súdna rada k dnešnému dňu nerozhodla o pridelení, dočasnom pridelení alebo preložení sudcov na špecializovaný trestný súd, a z tohto dôvodu neexistuje zákonný sudca, ktorý by mohol, v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky realizovať hlavné pojednávanie v sťažovateľovej trestnej veci.

Namietaný senát špecializovaného trestného súdu, však podľa § 567c Tr. por. o tejto námietke nerozhodoval a pokračuje vo vytyčovaní termínov hlavných pojednávaní...

K porušeniu článku 48 ods. 1 ústavy...

Totožné znenie má aj článok 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „Listina“)...

Interpretáciou obsahu tohto základného práva na zákonného sudcu v širšom kontexte dosiahneme neopomenuteľnú podmienku riadneho výkonu tej časti verejnej moci, ktorá je súdom ústavne zverená. Tento ústavný imperatív na jednej strane dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť, na strane druhej potom predstavuje pre každého účastníka konania rovnako cennú záruku, že k rozhodnutiu jeho veci sú povolané súdy a sudcovia podľa vopred daných zásad (procesných pravidiel) tak, aby bola zachovaná zásada stabilného

pridelovania súdnej agendy, a aby bol vylúčený, pre rôzne dôsledky a rozličné účely, výber súdov a sudcov „ad hoc“ ...

Z... nálezov ústavného súdu teda vyplýva jednoznačný záver, že za zákonného sudcu, ústavne konformným spôsobom, môžeme považovať len sudcu, ktorý spĺňa nasledovné podmienky:

- a) zákonom určené predpoklady na výkon tejto funkcie,*
- b) trvalé, alebo dočasné pridelenie na výkon funkcie k určitému súdu,*
- c) jeho funkcia nezanikla,*
- d) bol určený v súlade s rozvrhom práce.*

Všetky uvedené podmienky musia byť splnené kumulatívne, pokiaľ u sudcu absentuje ktorákoľvek z nich, nemôžeme hovoriť o zákonom sudcovi v zmysle ústavných nárokov...

Sudcu, s jeho predchádzajúcim súhlasom prideluje na výkon funkcie Súdna rada...

V tejto súvislosti poukazujeme na ďalšie porušenie ústavy, postupom namietaného senátu špecializovaného trestného súdu, a to článku 141a ods. 4 písm. a), b) ústavy...

Prelomením tejto zásady je situácia, v ktorej orgán inej zložky štátnej moci ignoruje niektorú z jej ústavných právomoci, tak ako v prípade prijatia zákona č. 291/2009 Z. z., ktorým zákonodarca kreuje nový súdny orgán (špecializovaný trestný súd), ktorý má kontinuálne nadviazať na zrušený súdny orgán (špeciálny súd), pričom vo vzťahu k sudcom tohto novovytvoreného súdu, popiera ústavnú funkciu Súdnej rady ako orgánu, ktorý jediný rozhoduje o pridelení, dočasnom pridelení a preložení sudcov...

Rozvrh práce je upravený zákonom č. 757/2004 Z. z., konkrétne v § 50 a nasl. cit. zákona a rozumie sa ním akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

Z dotknutých zákonných ustanovení vyplýva, že rozvrh práce musí byť predsedom súdu vypracovaný pre každý súd, ktorý je v sústave súdov v Slovenskej republike. Špecializovaný trestný súd bol zaradený do sústavy súdov až zákonom č. 291/2009 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňom vyhlásenia nálezov ústavného súdu Sp. zn. PL. ÚS 17/08 z 20. 5. 2009 t. j. 17. 7. 2009, pričom sťažovateľ nemá vedomosť, že by bol vypracovaný rozvrh práce v súlade so zákonom č. 757/2004 Z. z. pre špecializovaný trestný súd a v jeho trestnej veci mu nebol pridelený zákonný sudca spôsobom podľa § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z.

Vzhľadom k tomu, že zákon č. 458/2003 Z. z., ktorým bol zriadený špeciálny súd, od tohto momentu stratil účinnosť (17. 7. 2009), nemožno postupovať podľa rozvrhu práce špeciálneho súdu...

Zo zhrnutia vyššie uvedených právnych a skutkových faktov, vyplýva len jediný záver, a to, že konaním, konkrétne pokračovaním v hlavnom pojednávaní a odročením hlavného pojednávania, špecializovaným trestným súdom v trestnej veci sťažovateľa, vedenej na špeciálnom súde pod sp. zn. PK-1 T 33/08, došlo k porušeniu ústavy v dotknutých článkoch, pretože v predmetnej trestnej veci konal sudca, resp, senát zložený zo sudcov, ktorý neboli na novovzniknutý súdny orgán pridelení, resp, dočasne pridelení Súdnou radou, ktorej ako jedinej prislúcha táto právomoc ex constitutio a nemožno ju obmedziť, resp, obísť žiadnym zákonom. V podstate sa vytvoril právny stav, kedy si zákonodarca uzurpoval túto ústavnú právomoc Súdnej rady a sám pridelenil sudcov na špecializovaný trestný súd. Zároveň namietaný senát nebol určený podľa rozvrhu práce v súlade so zákonom...

Požiadavka čl. 6 ods. 1 Dohovoru na zriadenie súdu len na základe zákona vychádza zo zásady zákazu odňatia veci zákonnému súde, ktorá v sebe zahŕňa dve samostatné práva, a to

- a) právo nebyť odňatý zákonnému súde,*
- b) právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi...*

V zmysle § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. zákonným sudcom je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte.

Zákon, ktorý upravuje postavenie sudcu, podmienky na výkon funkcie, je zákon č. 385/2000 Z. z., ktorý vo svojom § 11 ods. 1, podľa ktorého: „Sudcu s jeho predchádzajúcim súhlasom, prideľuje na výkon funkcie na určený okresný súd súdna rada.“

Vzhľadom k tomu, že v prípade špecializovaného trestného súdu k takémuto zákonnému (v neposlednom rade aj ústavnému) postupu nedošlo, je možné urobiť jediný kvalifikovaný záver, že týmto momentom došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru, pretože zákonnosť súdu musí byť založená na jeho zložení a sudcovia porušovateľa nie sú určení zákonným spôsobom...

V jednotlivých bodoch tejto sťažnosti sťažovateľ opísal, akým protiústavným spôsobom porušovateľ zasiahol do jeho základných práv a má za to, že jediný orgán, ktorý mu môže zabezpečiť účinnú nápravu je ústavný súd, nakoľko je jediným orgánom ochrany ústavnosti a predmetnú právomoc mu priznáva samotná ústava.

Zdôrazňujúc fakt, že sťažovateľ na skutočnosti, ktoré sú predmetom jeho ústavnej sťažnosti namietaný senát Špecializovaného trestného súdu písomne upozornil, hoci tento o jeho podaní nerozhodoval, pričom zákon mu neposkytuje iné prostriedky ochrany, si dovoľme vysloviť presvedčenie, že bola splnená aj táto podmienka na prijatie mojej sťažnosti na ďalšie konanie.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1. Základné právo L. V. postupom Špecializovaného súdu v Pezinku v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 T 33/08 (predtým PK-1 T 14/07) porušené bolo.

2. Podľa § 56 ods. 3 písm. c) zákona č. 38/1993 Z. z. zakázal pokračovať v porušovaní základného práva alebo slobody v prípade sťažovateľa.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľom náhradu trov konania, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. K. D., podľa § 13 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z.) na jej účet... v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Okrem toho sťažovateľ žiadal o nezverejnenie mena a priezviska a jeho nahradenie príslušnými iniciálkami v publikovaných rozhodnutiach ústavného súdu v danej veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07, III. ÚS 314/08).

Podľa zistení ústavného súdu sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 T 33/08 (predtým vedenom pod sp. zn. PK-1 T 14/07). Podstatou jeho námietok boli tvrdenia, že v jeho trestnej veci rozhoduje senát špecializovaného trestného súdu, ktorého členovia neboli do svojich funkcií kreovaní ústavne konformným spôsobom. Tieto tvrdenia odvodil od toho, že

nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 17/08 z 20. mája 2009, ktorý bol uverejnený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka zákonov“) 17. júla 2009, bol vyslovený nesúlad podstatnej časti zákona č. 458/2003 Z. z. o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu špeciálnej prokuratúry a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 458/2003 Z. z.“) s príslušnými článkami ústavy a medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, v dôsledku čoho prestal existovať špeciálny súd, ktorý jeho trestnú vec prejednával, pričom na jeho rozhodovaciu činnosť kontinuálne nadviazal senát špecializovaného trestného súdu na základe zákona č. 291/2009 Z. z. o Špecializovanom trestnom súde a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 291/2009 Z. z.“). Sťažovateľ teda namieta, že vo veci konajúci senát špecializovaného trestného súdu, teda jeho členovia, neboli pridelení na tento súd Súdnou radou Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) tak, ako by si to vyžadoval čl. 141a ods. 4 písm. a) a b) ústavy a § 11 a násl. zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 385/2000 Z. z.“), ale že svoju právomoc začali uplatňovať len na základe zákona č. 291/2009 Z. z. Na túto skutočnosť sťažovateľ upozornil aj špecializovaný trestný súd „*písomnosťou zo septembra 2009*“, ale podľa jeho vyjadrenia sa touto jeho námietkou nikto nezaoberal. Tým podľa jeho názoru došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd považoval za prvoradé ustáliť povahu námietok sťažovateľa a určenie príčinnej súvislosti medzi nimi, označenými právami, ktorých porušenie namieta, postupom špecializovaného trestného súdu. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľ podal sťažnosť v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy, ale pritom namieta skutočnosti súvisiace s uplatňovaním právomoci špecializovaného trestného súdu na základe zákona prijatého na zabezpečenie kontinuity medzi rozhodovacou činnosťou špeciálneho súdu a právomocou špecializovaného trestného súdu. Inými slovami, namieta postup špecializovaného trestného súdu pri prejednávaní jeho trestnej veci vedenej pod sp. zn. PK-1 T 33/08, ale nie z hľadiska procesných pochybení, ktorých by sa mohol dopustiť len tento súd, ale z hľadiska porušenia pravidiel potrebných pre zákonnosť a ústavnú konformnosť kreovania – pridelenia sudcov na špecializovaný trestný súd. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť,

že k pokračovaniu v rozhodovacej činnosti špeciálneho súdu nedospel špecializovaný trestný súd svojvoľne, ale plnil a plní vôľu zákonodarcu vyjadrenú v zákone č. 291/2009 Z. z. [pozri napr. čl. II, v ktorom zákon č. 291/2009 Z. z. novelizoval Trestný poriadok tak, že za § 567e vložil § 567f, ktorý v odseku 1 zakotvil, že vo veciach, ktoré patria do pôsobnosti špecializovaného trestného súdu, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, je príslušný na konanie špecializovaný trestný súd, ak ďalej nie je ustanovené inak; čl. XII, v ktorom zákon č. 291/2009 Z. z. novelizoval zákon č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (v znení zákonov č. 428/2004 Z. z. a č. 757/2004 Z. z.) tak, že za § 18h vložil § 18i, ktorý ustanovil, že výkon súdnictva, všetky práva a povinnosti vrátane prechodu správy majetku štátu, práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov a štátnozamestnaneckých vzťahov a iných obdobných právnych vzťahov a práv a povinností z osobných vzťahov sudcu k štátu prechádza dňom vyhlásenia nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 17/08 z 20. mája 2009 v Zbierke zákonov zo špeciálneho súdu na špecializovaný trestný súd]. Čiže námietka v podobe, ako ju predniesol sťažovateľ, nemôže byť predmetom konkrétnej ústavnej kontroly, akú má na mysli čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z pohľadu ústavného súdu preto možno uzavrieť, že členov senátu, ktorí konajú v prípade sťažovateľa, treba považovať za zákonných sudcov z hľadiska legitimacy ich postavenia ako sudcov špecializovaného trestného súdu, keďže táto legitimita sa odvíja priamo zo zákona o špecializovanom trestnom súde. Rozhodujúcu otázku, teda či sa sudcovia špecializovaného trestného súdu ujali svojich funkcií v súlade s ústavou, môže ústavný súd riešiť iba v rámci konania o súlade právnych predpisov podľa § 37 a nasl. zákona o ústavnom súde, pričom sťažovateľ nie je za súčasného právneho stavu aktívne legitimovaný na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov.

V súvislosti s uvedenou námietkou takisto platí, že právo špecializovaného trestného súdu kontinuálne pokračovať vo veciach začatých špeciálnym súdom vyplýva priamo zo zákona o špecializovanom trestnom súde. Špecializovaný trestný súd teda postupuje v prípade sťažovateľa tak, ako mu to zákon ukladá. Vyriešenie otázky, či sú príslušné

ustanovenia zákona o špecializovanom trestnom súde v súlade s ústavou, je možné iba v rámci konania o súlade právnych predpisov. Rovnako ani v tomto prípade nie je možné dosiahnuť nápravu v zmysle požiadaviek sťažovateľa postupom podľa čl. 154c ods. 1 ústavy.

Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že námietka sťažovateľa o porušení jeho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 T 33/08 (predtým sp. zn. PK-1 T 14/07) tým, že členovia vo veci konajúceho senátu (sudcovia) neboli na tento súd pridelení súdnou radou, ale že svoju právomoc uplatňujú ex lege ako pokračovateľ špeciálneho súdu, je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľ tvrdil, že podanie, v ktorom namietal nezákonné zloženie senátu špecializovaného trestného súdu z dôvodov, ktoré už boli uvedené, adresoval v septembri 2009 aj tamojšiemu súdu. Zároveň dodal, že podľa jeho vedomosti sa touto námietkou nikto nezaoberal.

V tejto súvislosti ústavný súd zistil, že na pojednávaní špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 T 33/2008, ktoré sa uskutočnilo 17. septembra 2009 v neprítomnosti sťažovateľa a jeho právnej zástupkyne, ale v prítomnosti náhradného obhajcu, predseda senátu po krátkej porade senátu bez prerušenia hlavného pojednávania a vyhodnotení sťažovateľovej námietky konštatoval, že touto námietkou sa senát zaoberať nebude, pretože právomoc špecializovaného trestného súdu bola daná zákonom č. 291/2009 Z. z. Z uvedeného dôvodu je potrebné sťažnosť aj z tohto pohľadu hodnotiť ako zjavne neopodstatnenú, a to s prihliadnutím na právny názor ústavného súdu vyjadrený v predchádzajúcom texte tohto rozhodnutia.

Ústavný súd konštatuje, že vo všeobecnosti námietka o porušení základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny (i podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) uplatnená podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pod ktorú

subsumoval sťažovateľ svoje argumenty, podlieha z hľadiska uplatnenia právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie princípu subsidiarity. To znamená, že ústavná kontrola vo vzťahu k rozhodnutiu či postupu všeobecného súdu, ktorý sa dopustil pochybení takéhoto charakteru, nastupuje až vtedy, ak neexistuje iný všeobecný súd, ktorý by poskytol účinnú ochranu právam sťažovateľa, ktorých porušenie namieta.

V danej trestnej veci prebieha na špecializovanom trestnom súde prvostupňové konanie a v prípade, ak by sa sťažovateľ domnieval, že vo veci konal súd v nezákonnom zložení alebo že vo veci konal sudca, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, má stále možnosť namietať tieto skutočnosti v rámci odvolacieho konania [pozri § 316 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku] a dovolacieho konania [§ 371 ods. 1 písm. b) a e) Trestného poriadku]. To vzhľadom na podstatu a zmysel čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje z tohto pohľadu právomoc a intervenciu ústavného súdu v danej veci.

Na základe uvedených skutočností bolo potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej uplatnenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2009